

Korizma: pustinja da se otkrije istina

Počeo sam Koriznu u pustinji. Prava pustinja, poznata pustinja, Sahara. Nalazim se na njenom krajnjem zapadnom delu, gde se ona zaustavlja ispred Okeana. Pustinja i voda, dve neizmernosti koje se dodiruju. Dva sveta u antitezi. Stacionarni i pokretni. Kontrastne boje. Beskonačni prostori. Oboje govore svojim nemim jezikom, sličnim a tako različitim.

Kada su prvi monasi krenuli u potragu za Bogom, izabrali su pustinju i okean. Antonije Iguman uputio se u pustinju Egipta, irski monasi na udaljena ostrva na moru. **Zašto tako daleko, zašto u takvoj samoći?**

Putujem 500 kilometara kroz pustinju Saharu, između Dahle i Laajuna. I tek na kraju puta vidim neke od čuvenih peščanih dina koje uvek zamišljamo kada pomislimo na Saharu. Izgleda da su tamo postavljeni zbog nekog retkog turistu koji želi fotografiju otisaka stopala ostavljenih u pesku. Pustinja koju sam prešao je drugačija, kamenita, tvrda, od kamenja i krša, sa retkim žbunjem kojim samo dromedari znaju da se hrane.

Takva je bila pustinja u koju je Sveti Duh potaknuo Isusa da tamo bude iskušan. Stene i kamenje. Zašto ići u ovu ogoljenost? **Duhovnost pustinje – a sa njom i Korizme – poznaje veoma bogatu simboličku i doktrinarnu razradu.** Šetajući ovim zapadnim delom Sahare, više vetrovitim nego vrućim, osećam kako mi se duša suši, baš kao što se suši i moje telo. Nema drveta pod kojim bi se sklonilo, ni šupljine u kojoj bi se moglo sakriti. Ne postoji wi-fi veza koja bi mi omogućila da jurcam od jedne vesti do druge ili da me ometaju prijatni video snimci, slatko me zavodeći od jednog influensera do drugog. A nema ni robnih kuća u kojima se gubite u šoping... Užasno ste sami, oko vas je tišina. Nismo naviknuti na tako nešto.

Isus je ostao sam 40 dana, cela jedna večnost. Da li je moglo biti 40? Nije li ovo simboličan broj? Da, to je i simboličan broj, koji podseća na 40 godina Božijeg naroda u pustinji, na 40 dana Mojsijeva, na gori Horivu, na 40 dana putovanja proroka Ilije... Ali ostaje i dalje da je to večnost. Ko ima hrabrosti da se upusti u takvu samoću? **Zašto nam Crkva svake godine predlaže istu avanturu?**

Jednostavno zato što nam je potrebna. Moramo da ponovo otkrijemo sebe, izvan maski, kakvi bi drugi želeli da budemo, iznad uslovljenosti kojima smo podvrgnuti našim konzumerističkim, karijerističkim, površnim svetom. Potreban nam je prostor gde da saznamo ko smo zaista. Da li smo mi „prah“, kao što nam je rečeno kada nam se stavljao pepeo na glavu na početku Korizme? Da, oblikovani smo od zemaljskog blata. Ali duh Božji udahnut je u tu glinu. U „pustinji“ možemo se ponovo otkriti kao „deca Božja, sveci po pozivu“, kako je Pavle (jedan influencer koga možemo slušati...) pisao hrišćanima Rima. (up. 1, 7). I narod Izraela otkrio je svoj identitet i svoj poziv u pustinji, i Mojsije, i Ilija, i Isus...

Možemo otkriti ko smo zapravo, šta je naša „misija“, projekat našeg života, jer u ovoj „pustinji“ nismo sami. **Ako uspemo da se zaustavimo, da uđemo u tišinu, mogli bismo da slušamo glas onoga koji nas je oblikovao, koji nas je pozvao. Zavesti ću te, odvešću te u pustinju, opet ponavlja Bog, i tamo ću govoriti njegovom srcu** (up. Os. 2, 16). I tako pustinja postaje mesto otkrića istinitog Boga, a ne idola koji deformišu njegovo lice. Otkriće Boga Isusa Hrista koji je toliko zavoleo svet da nam je dao svog Sina, a sa njim i sve.

Ovih dana imam sreće što sam u pustinji Sahare. Ali da bi započeli ovaj dijalog sa Bogom, u tišini i istini, nije potrebno dolaziti ovde. I u haotičnom gradu možete ući u tajnu srca i tamo započeti razgovor da spoznate našu bedu i našu veličinu, milost Božiju i njegovu neizmernu ljubav.

Fabio Čardi

Izvor @ CittàNuova